

Arrest

nr. 308 381 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 december 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is afkomstig van Tanzania en is het Rijk binnengekomen op 22 december 2010.

De verzoekende partij diende een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 2 mei 2011 weigerde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 67 896 van 4 oktober 2011 verwierp de Raad het beroep.

Op 15 december 2011 diende de verzoekende partij een tweede verzoek tot internationale bescherming in.

Op 14 maart 2012 weigerde de gemachtigde de aanvraag. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 29 maart 2012 diende de verzoekende partij een derde verzoek tot internationale bescherming in.

Op 4 april 2012 weigerde de gemachtigde de aanvraag. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 19 september 2012 diende de verzoekende partij een vierde verzoek tot internationale bescherming in.

Op 8 oktober 2012 weigerde de gemachtigde de aanvraag. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 10 april 2013 diende de verzoekende partij een vijfde verzoek tot internationale bescherming in.

Op 11 september 2013 weigerde de gemachtigde de aanvraag. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 20 juli 2016 diende de verzoekende partij een zesde verzoek tot internationale bescherming in.

Op 10 augustus 2016 weigerde de gemachtigde de aanvraag. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 31 oktober 2019 diende de verzoekende partij een gezinsherenigingsaanvraag, in functie van haar feitelijke partner, N. R., in.

Op 13 augustus 2020 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 10 maart 2023 ontving de gemachtigde een melding van het Parket van Antwerpen waaruit blijkt dat de referentiepersoon de wens had geuit om haar kind te laten erkennen door een andere man dan de verzoekende partij.

Tijdens de erkenningsprocedure van 1 maart 2023 verklaarde de referentiepersoon dat ze helemaal geen relatie meer had met de verzoekende partij.

Op 7 juni 2023 werd de verzoekende partij verzocht haar individuele situatie te schetsen.

Op 25 oktober 2023 nam de gemachtigde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is thans de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: N. M.

Voorna(a)m(en): K.

Nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)

Geboortedatum: (...)1988

Geboorteplaats: Dar Es Salaam

Identificatienummer in het Rijksregister:2 (...)

Verblijvende te: (...)

Alias:

K. N. M., °Dar Es Salaam op (...)1988, van Tanzaniaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 31.10.2019 ingediend in toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 13.08.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van een deugdelijk bewezen duurzame relatie met de Nederlandse N. R. (...), met wie hij zich vestigde.

Op 10.03.2023 ontving de DVZ een melding van het Parket van Antwerpen waaruit bleek dat de referentiepersoon de wens had geuit om haar kind te laten erkennen door een andere man dan betrokkene. Zij deelde aan de Cel Schijnrelaties van de stad mee dat er reeds sedert 2020 geen sprake meer was van een relatie met betrokkene. Zij beweerde sedert dan een relatie te hebben met de beweerde vader van het kind.

Tijdens een interview in het kader van deze erkenningsprocedure dd. 01.03.2023 antwoord mevrouw op de vraag of ze nog een relatie heeft met betrokkene "helemaal niet". De erkenning zou uiteindelijk geweigerd worden omdat uit de analyse van het parket bleek dat de beweerde nieuwe partner van mevrouw met de erkenning slechts een verblijfsrechtelijk voordeel zou nastreven. Of mevrouw dus werkelijk een relatie heeft met haar nieuwe partner valt te betwijfelen, toch wijzen voldoende elementen in het dossier er op dat zij ook geen duurzame relatie meer heeft met betrokkene.

Naar aanleiding van de voormelde kennisgeving door het parket werd betrokkene op 07.06.2023 gevraagd om stukken over te maken. Daarin wordt onder meer gemeld dat betrokkene stukken kan overmaken m.b.t. zijn gezinssituatie. Ter staving van die gezinssituatie werden onvertaalde chatgesprekken overgemaakt alsook een attest van gezinssamenstelling. Uit deze stukken kan echter niet besloten worden dat er thans nog sprake zou zijn van een relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Bij gebrek aan vertaling kan de inhoud van de chatgesprekken niet worden bepaald. Bovendien is het niet mogelijk om de gesprekspartners te identificeren. Er kan enkel worden vastgesteld dat één van de partners de roepnaam "Love" heeft. De emoticons die worden gebruikt in de berichten, kunnen dan wel doen vermoeden dat het hier zou kunnen gaan om conversaties tussen geliefden, maar wie de gesprekspartners dan zijn, kan niet blijken uit de screenshots.

Uit de voorgelegde gezinssamenstelling blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 31.10.2019 op hetzelfde adres staan ingeschreven. Echter het gegeven dat betrokkene samenwoont met zijn voorgehouden partner betekent niet automatisch dat er sprake zou zijn van een partnerrelatie. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is om dit gegeven niet als een indicatie van een gezinsleven te beschouwen. Betrokkenen kunnen evengoed samenwonen bij wijze van vriendendienst of om de ene of andere partner de kans te bieden een afzonderlijke woonst te vinden na een relatiebreuk. Bovendien werd de referentiepersoon op 26.08.2023 ingeschreven op een afzonderlijk adres. Blijkens de gegevens van het Rijksregister is er geen adreswijziging hangende voor betrokkene om op dit nieuwe adres te worden ingeschreven.

Hoe dan ook, van personen die stellen nu al jaren een duurzame relatie te hebben, mag verwacht worden dat zij meer en meer overtuigende bewijsstukken kunnen overmaken om het duurzaam karakter van hun relatie te staven dan een gezinssamenstelling en onvertaalde chatgesprekken. Bovendien doen de verklaringen die de referentiepersoon heeft afgelegd tegenover de stad Antwerpen ernstige twijfels rijzen over de relatie met betrokkene, ook al konden deze verklaringen het parket niet overtuigen van de oprechte intenties van mevrouw om haar kind door een andere man dan betrokkene te laten erkennen.

Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te besluiten dat er thans geen sprake meer is van een deugdelijk bewezen duurzame relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Overeenkomstig artikel 47/4 van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene worden beëindigd.

Om overeenkomstig art. 47/4, laatste lid van de wet van 15.12.1980 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon, dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene kreeg middels een onderzoek dd. 07.06.2023 de kans alle dienstige stavingstukken over te maken.

Deze brief werd hem aangetekend toegezonden op 13.06.2023. Volgende stukken werden voorgelegd:

- Blanco strafregister
- Loonfiche HIGH 5 RECYCLING GROUP januari tot maart en mei 2023 + arbeidsovereenkomst voltijds, onbepaalde duur vanaf 01.03.2021
- Attest deelname cursus maatschappelijke integratie
- Permanente evaluatie taallessen
- Attest van inburgering
- Attest Nederlandse taallessen
- Chatgesprekken, onvertaald, deelnemers niet identificeerbaar (tussen "Love" en een verder onbekende persoon)
- Attest van gezinssamenstelling dd. 27.06.2023
- Mail advocaat
- Uittreksel Rijksregister van N., L.

- *Brief advocaat*

De voormelde brief vermeldde tot slot "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 17.09.2023 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 31.10.2019 legaal in het rijk, nu dus ongeveer vier jaar. Dat is, zeker gezien zijn leeftijd (bijna 35 jaar), nog een relatief korte periode. Voor zover betrokkene zou stellen reeds daarvoor in België te hebben verbleven, dient te worden opgemerkt dat hij voor 31.10.2019 nooit een verblijfsrecht heeft bekomen.

Betrokkene diende op 23.12.2010 voor de eerste maal een verzoek tot internationale bescherming in, doch dit verzoek werd geweigerd. Daarna volgden nog meerdere aanvragen voor internationale bescherming en een regularisatieaanvraag doch geen van deze aanvragen kenden een gunstig gevolg. Betrokkene kan geen rechten putten uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsprocedures die geen positief gevolg hebben gekend. Er werd hem ook meerdere keren het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten, nl. op 27.10.2011 (betekend diezelfde dag), op 29.11.2011 (betekend 02.12.2011), op 14.03.2012 (Niet-in-overwegingname met BGV), op 04.04.2012 (Niet-in-overwegingname met BGV), op 08.10.2012 (Niet-in-overwegingname met BGV), op 23.09.2013 (betekend per aangetekend schrijven op 24.09.2013). Betrokkene heeft deze bevelen systematisch genegeerd. Dat betrokkene stelt dat hij door zijn lang – doch grotendeels illegaal - verblijf in België nog maar weinig binding heeft met zijn herkomstland en het centrum van zijn sociaal leven zich in België bevindt, is in grote mate te wijten aan zijn eigen gedrag en aan zijn onwil om zich te schikken naar de bevelen van de administratie.

Betrokkene heeft zijn illegaal verblijf bestendigd door procedure na procedure in te dienen, vaak zonder nieuwe elementen aan te reiken ten opzichte van zijn eerdere aanvragen. Tot slot moet vastgesteld worden dat zijn periode van legaal verblijf (ongeveer 4 jaar) minder dan een derde bedraagt van zijn totale verblijfsduur (iets minder dan 13 jaar). Om deze redenen kunnen het lange, grotendeels illegaal, verblijf van betrokkene en zijn gebrek aan banden met zijn herkomstland niet weerhouden worden als argument om zijn verblijfsrecht te behouden

Betrokkene legt geen documenten voor die de analyse die destijds werd gemaakt in het kader van zijn zijn asielprocedure kan weerleggen. Er blijkt niet uit het dossier dat een terugkeer hem zou blootstellen aan een onmenselijke behandeling. Ook daar stelt zich dus geen met betrekking tot de huidige beslissing.

Er kan niet ontkend worden dat het niet makkelijk zal zijn om weer in zijn herkomstland te aarden, maar betrokkene kwam bijna 13 jaar geleden naar België en wist de 9 jaar die daarop volgden ook in bijzonder precaire omstandigheden te (over)leven. Nergens in het dossier blijkt dat hij zich niet opnieuw aan het reilen en zeilen in zijn herkomstland zou kunnen aanpassen. Hij heeft er per slot van rekening langer verbleven dan in België, liep er, zo blijkt uit zijn verklaringen tijdens zijn asielprocedure, school en was er voor zijn vertrek mecanicien.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn. Hij werkt er in een ploegenstelsel als operator voor HIGH 5 RECYCLING GROUP. Uit die tewerkstelling put betrokkene een maandloon dat blijkens de stukken varieert tussen 2.300 en 2.800 euro, wat zonder meer een positief element is. Er blijkt niet dat betrokkene binnen het bedrijf een leidinggevende functie zou hebben. De beëindiging van zijn verblijfsrecht zorgt er blijkens het dossier niet voor dat de werking van het bedrijf er ernstig door verstoord zou worden. Betrokkene maakt verder geen gegevens bekend omtrent zijn economische situatie over. Er kan op basis van de stukken niet beoordeeld worden of het inkomen dat hij verkrijgt voldoende is om op een menswaardige manier te leven. Zulks volgt in ieder geval niet automatisch uit de hoogte van het bedrag dat hij maandelijks ontvangt. Daartegenover moeten immers de uitgaven worden geplaatst (huur of hypotheek, lopende terugbetalingen van leningen, betalingen voor nutsmaatschappijen, voeding, wederkerende kosten, ...). De loutere tewerkstelling rechtvaardigt niet het behoud van zijn verblijfsrecht. Indien betrokkene meent dat hij voldoet aan de voorwaarden om op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht te bekomen, dan staat het hem vrij daartoe een aanvraag in te dienen in zijn herkomstland. Een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied wordt daarvoor niet als een onoverkomelijke hindernis gezien. Los daarvan moet opgemerkt worden dat betrokkene op een economische actieve leeftijd is en hij de opgedane werkervaringen en de wil om te werken kan aanwenden om in zijn herkomstland aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een attest van inburgering en bewijzen van het volgen van taallessen voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met

voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Gelet betrokkene inmiddels sedert 2010 in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zijn advocaat stelt daarover dat betrokkene hier een belangrijk sociaal-, economisch- en familiaal leven heeft opgebouwd. Die sociale banden worden echter niet verder aan de hand van stukken gestaafd. Betrokkene toont niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor deze onder de bescherming van zijn privéleven overeenkomstig artikel 8 EVRM zouden vallen. Voor zover betrokkene hier effectief vrienden en kennissen heeft, kan hij met die personen vanuit zijn herkomstland het contact behouden middels de moderne telecommunicatiemiddelen en periodieke bezoeken aan het Rijk.

Ook met betrekking tot het familiale leven van betrokkene wordt slechts weinig voorgelegd. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, toont betrokkene met de door hem voorgelegde stukken niet aan dat er nog sprake zou zijn van een duurzame relatie met de referentiepersoon. Wat het kind van de referentiepersoon betreft, de afstamming van dit kind tegenover betrokkene staat geenszins vast. Integendeel, mevrouw diende een aanvraag in bij de stad Antwerpen om het kind door een andere man, die in Nederland zou verblijven, te laten erkennen.

Mevrouw ontkent tijdens haar interview voor de Cel Schijnrelaties van de stad dat zij nog een relatie zou hebben met betrokkene. Op 26.08.2023 werd ze bovendien op een afzonderlijk adres ingeschreven. Voor zover betrokkene nog andere familieleden in België heeft, bevat het dossier daarover geen verdere uiteenzetting en wordt al helemaal niet aangetoond dat er tegenover die personen een dergelijke afhankelijkheidsband zou bestaan dat daaruit een beschermenswaardig familieleven zou volgen.

Betrokkenes gezinssituatie noopt gelet op het voormelde niet tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumana het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Bij het geven van dit bevel werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene maakt geen gewag van enig medisch probleem dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zou kunnen verhinderen.

Hij heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Hij legt een uittreksel van het Rijksregister van het kind van de referentiepersoon voor, echter de afstamming van betrokkene tegenover dit kind staat geenszins vast. Meer nog, de moeder van het kind heeft getracht haar dochter door een andere man te laten erkennen.

Wat het gezinsleven van betrokkene betreft werd hierboven reeds gesteld dat hij niet aantoont nog een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon, noch bewijst hij dat er met andere, in België verblijvende personen, een afhankelijkheidsband zou bestaan dat onder de bescherming zou vallen van artikel 8 EVRM.

Verder dient vastgesteld te worden dat betrokkene meermaals een asielaanvraag indiende, doch dat hem nooit het vluchtelingenstatuut of een andere vorm van internationale bescherming werd toegekend. Betrokkene brengt geen elementen aan dewelke zouden kunnen doen vermoeden dat een terugkeer naar zijn herkomstland hem zou blootstellen aan vervolging of een onmenselijke behandeling zou vormen.

Gelet op het feit dat met deze beslissing zijn verblijfsrecht als familielid van een Unieburger wordt beëindigd en hij zich niet kan beroepen op enig ander verblijfsrecht, is een bevel om het grondgebied te verlaten het enige alternatief."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 62, 39/79, 47/2, 42quater, en 47/4 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij vat haar eerste middel als volgt samen in haar synthesesamenvatting:

"7.1. Eerste Middel:

Schending van artikelen 62, 39/79, 47/2, 42quater, en 47/4 Vw. en van artikelen 2 en 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Eerste onderdeel

3.- Artikel 62, §2 Verblijfswet luidt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zieh daartegen verzetten."
Aldus moet de administratieve beslissingen met reden omkleed zijn.

4.- Ook artikelen 2 en 3 Motiveringswet bepalen dat de beslissingen uitgaand van de overheden zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Artikel 2 Motiveringswet stelt dat administratieve beslissingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit wil zeggen dat de beslissing niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan het werd genomen. Artikel 3 van dezelfde wet stelt dat zulke beslissingen op een "afdoende" wijze gemotiveerd dienen te worden. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motivering is pas afdoende wanneer ze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, "Draagwijdte van de formele motiveringsplicht" in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, (129) 151-162.

De formele motiveringsplicht verplicht immers de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Dit is kennelijk niet gebeurd. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.

5.- De term "afdoende" bevestigt door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn. Dit wil zeggen dat de motivering duidelijk te maken moet hebben met de beslissing. Daarenboven moet ze draagkrachtig zijn. Dit betekent dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd. (RvS 14 april 1995, nr. 52.909; RvS 20 September 1993, nr. 44.141; RvS 9 december 1998, nr. 77.502; RvS 18 december 1998, nr. 77.732; RvS, 1 december 1997, nr. 83.771; RvS 4 april 2000, nr. 86.567; RvS 12 Oktober 2000, nr. 90.169)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvS 12 Oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 September 2008, nr. 186.486.)

6.- De bestreden beslissing is op meerdere punten kennelijk onredelijk, miskent de motiveringsplicht, onderzoeksplicht, en is in strijd met voornoemde artikelen.

De feitelijke gegevens worden dus niet correct beoordeeld en de bestreden beslissing is intrinsiek tegenstrijdig.

Vooreerst heeft verzoeker chatberichten voorgelegd, de motivering omtrent de beoordeling van de chatberichten is tegenstrijdig.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij deze stukken niet in zijn geheel heeft onderzocht. Indien dit wel was gebeurd, kon men niet anders dan vaststellen dat verzoeker en de referentiepersoon wel degelijk een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhouden.

Verzoeker betwist de bewering van verwerende partij dat de vertaling van de WhatsApp-berichten noodzakelijk is om de aard van de relatie tussen hem en de referentiepersoon te begrijpen. Al die gesprekken laten vertalen, is een zeer dure zaak. Uit het administratief dossier blijkt dat bij de aanvraag van verblijfskaart in functie van de referentiepersoon de duurzaamheid van de relatie ook aangetoond werd aan de hand van chatgesprekken tussen partijen, die gesprekken waren ook niet vertaald. De bestreden beslissing geeft zelf aan dat verzoeker zijn verblijfsrecht verkreeg na en deugdelijk bewezen duurzame relatie. De redenering van de bestreden beslissing is niet enkel tegenstrijdig maar schendt ook het vertrouwens beginsel.

Een grondige analyse van de beschikbare informatie zou onmiddellijk tot de conclusie leiden dat er wel degelijk gesprekken zijn tussen geliefden.

De referentiepersoon in de contactlijst van referentiepersoon als "love" opgeslagen. "Love" als koosnaam heeft geen uitleg nodig. Deze benaming alleen al geeft aan dat er sprake is van een emotionele betrokkenheid en een spéciale band tussen verzoeker en de referentiepersoon. Het gebruik van emoticons zoals kusjes in hun gesprekken versterkt deze conclusie en duidt op een intieme relatie. Bovendien heeft verwerende partij zelf erkend dat de emoticons die gebruikt worden aangeven dat het om gesprekken tussen geliefden gaat.

Daarnaast is de bewering van de verwerende partij dat de referentiepersoon niet identificeerbaar is in de chatberichten, is manifest verkeerd. De neergelegde screenshots tonen duidelijk aan dat de referentiepersoon als "Love" is genoemd met een profielfoto van verwerende partij. Het is absurd om te verwachten dat partners elkaar opslaan in contactlijst met naam en voornaam. De referentiepersoon is duidelijk herkenbaar op de profielfoto's. Om deze identificatie te verduidelijken, legt verzoeker extra screenshots van de vergrote profielfoto's neer. (Stuk 2)

7.- Verwerende partij stelt in haar nota dat uit de chatberichten kan niet worden nagegaan dat om chatberichten met de referentiepersoon gaat, dit ondanks het voorleggen van profielfoto.

Verzoeker begrijpt niet hoe verweerster kan beweren dat de gesprekken met iemand die is opgeslagen als "Love" en een profielfoto van de referentiepersoon heeft, mogelijk niet van de referentiepersoon zijn. Het spreekt toch voor zich dat partners elkaar opslagen als "Love" "Schatje" etc. mensen in een intieme relatie slagen elkaar niet op met de voornamen en achternaam.

Voor zo ver verweerster in haar nota met opmerkingen opmerkt dat er geen vertalingen worden gegeven dient gezegd te worden dat de inhoud van de gesprekken er niet toe doen. De bedoeling is dat verzoeker aantoont dat hij een relatie heeft met de referentiepersoon, dat kan bewezen worden aan de hand van frequente communicatie, attest samenwonen etc.

Verweerster stelt in haar nota met opmerkingen dat partijen bleven samenwonen vermoedelijk omwille van financiële redenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat indien verweerster geloof hecht aan de verklaringen van referentiepersoon, dan kan ze niet vermoeden dat partijen samenwoonden omwille van financiële redenen want referentiepersoon verklaart dat ze opzoek is naar een andere woning, als ze het financieel moeilijk had dan zou geen appartement zoeken.

8.- Voorts citeert verweerster naar het interview van referentiepersoon. Het dient dan opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt daar de DVZ beschikte over een kopie van het interview van de referentiepersoon en heeft het niet tijdig meegedeeld aan verzoeker. pas nadat verzoeker schending van motiveringsplicht opwierp kwam verweerster met een citering naar het interview. Bovendien bevat het administratief dossier, zoals bezorgd aan verzoeker, geen kopie van het interview van de referentiepersoon.

Zodoende wordt in deze omstandigheden een wettigheidscontrole door Uw Raad op de bestreden beslissing verhinderd.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State kan Uw Raad geen wettigheidscontrole op beslissingen uitoefenen indien het administratief dossier niet alle stukken bevat. (RvS 1 Oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 Oktober 1997, nr. 68.784).

Bijgevolg zijn de rechten van verdediging en de motiveringsplicht geschonden. Er is sprake van schending van het recht van verdediging als een partij geen tegenspraak heeft kunnen laten gelden of de mogelijkheid

tot het leveren van tegenspraak dermate klein is dat van een daadwerkelijk contradictoir debat geen sprake meer is.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

9.- Voorts blijkt uit de verklaringen van de referentiepersoon dat haar laatste relatie dateert van 2020. Hieruit kan begrepen worden dat ze verklaard heeft geen relatie te hebben met de vader van het kind.

In tegenstelling tot wat verweester beweert, kan de verklaring van de referentiepersoon niet een bewijs zijn van het einde van de relatie van partijen. Vermoedelijk heeft de referentiepersoon die dingen verklaard omdat ze bang was dat het kind niet erkend zou worden mocht ze verklaren dat ze nog relatie had met verzoeker.

De referentiepersoon en verzoeker hadden effectief een relatie op het ogenblik van het interview van de referentiepersoon.

De motivering van de bestreden beslissing is op dit vlak tegenstrijdig.

Voorts heeft verzoeker een attest van woonst voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon gedomicilieerd zijn op zijn adres. Dit wordt ook bevestigd door het rijksregister. Ook het kind van de referentiepersoon is gedomicilieerd op het adres van verzoeker en de referentiepersoon, het kind is hier in België geboren.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres wonen. Desondanks stelt de bestreden beslissing het als volgt: "betrokkenen kunnen evengoed samenwonen bij wijze van vriendendienst of om de ene of andere partner de kans te bieden een afzonderlijke woonst te vinden no een relatiebreuk." Het is voor de verzoekende partij niet te begrijpen op basis van welke overwegingen verwerende partij tot deze conclusie komt. In plaats van de voorgelegde stukken redelijk te beoordelen, maakt ze hypothesen die op niets gebaseerd zijn. Zeker nu het appartement van verzoeker een klein en eenpersoonsappartement is.

Verwerende partij trekt het verblijfsrecht van verzoeker in op basis van een verklaring van de referentiepersoon in het kader van de erkenningsprocedure dd. 01.03.2023. Zoals verzoeker heeft vernomen van verwerende partij, zou de referentiepersoon hebben verklaard dat er geen relatie meer is tussen beide partijen sinds 01.01.2020. Het is echter opmerkelijk dat, wanneer verzoeker bewijs levert om aan te tonen dat gedurende de gevraagde periode, namelijk tussen 01.01.2020 en 07.06.2023, verzoeker en de referentiepersoon wel degelijk een relatie hebben en feitelijk samenwonen, verwerende partij stelt dat samenwonen mogelijk een vriendendienst is of bedoeld kan zijn om de andere partner de tijd te geven om een ander adres te vinden. Een vriendendienst kan echter niet drie jaar duren, noch het zoeken naar een ander adres, zeker nu het een eenpersoonsappartement betreft. Het is absurd om te stellen dat referentiepersoon drie jaar zou nodig hebben om een ander appartement te vinden. Bovendien is het vreemd dat ex-partners nog drie jaar na hun relatie

De bestreden beslissing spreekt dus zichzelf tegen. Een motivering die zichzelf tegensprekt, kan niet als afdoende worden beschouwd. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.

Verzoeker legt ook bewijs van ontvangst van brieven van referentiepersoon voor. (Stuk 3)

Er was een lopend onderzoek, maar verwerende partij heeft nagelaten een wijkagent te sturen om vast te stellen dat er in casu op het moment van het onderzoek sprake van samenwoning in het kader van een affectieve relatie. Alle neergelegde stukken tonen de relatie van verzoeker en de referentiepersoon aan. Verwerende partij heeft al deze bewijsstukken naast zich neergelegd en heeft verblijfsrecht alsnog ingetrokken. De bestreden beslissing geeft zelf aan dat de verklaringen van de referentiepersoon het parket niet hebben kunnen overtuigen van haar oprechte intentie om haar kind te laten erkennen door een andere man. Hiermee erkent verwerende partij impliciet dat de referentiepersoon haar verklaringen niet kon staven met bewijs van een duurzame relatie met een andere man, terwijl verzoeker bewijs voorlegt van zijn relatie met haar. Bijgevolg ligt er geen bewijs voor dat de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker rechtvaardigt. Verwerende partij heeft het bewijs voorgelegd door verzoeker onredelijk en foutief beoordeeld, gewoonweg op basis van los beweringen van de referentiepersoon. De bestreden beslissing toont aan dat er een zwaarder gewicht wordt gegeven aan de losse beweringen van referentiepersoon, en in het licht daarvan worden de bewijzen die de verzoeker indient ongeloofwaardig beschouwd, terwijl het om objectieven bewijzen gaat, zoals attest van woonst, foto's van partijen, chatberichten. Dit is niet enkel tegenstrijdig maar tevens een schending van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, en het proportionaliteitsbeginsel.

Wat de socio-economische aspecten betreft, heeft verzoeker een kopie van zijn arbeidsovereenkomst neergelegd en loonbrieven om aan te tonen dat hij voor onbepaalde duur voltijds te werk gesteld is. Daarnaast heeft hij een zeer mooi inkomen van 2.800 EUR. (Stuk 4) Daarnaast ontvangt hij ook maaltijdcheques.

Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij beschikt over een kopie van hun huurovereenkomst. De huurovereenkomst vast gevoegd in het kader van verblijfsaanvraag.

Bijgevolg heeft verwerende partij ziet over de vaste kosten van verzoeker en kan perfect een analyse maken om na te gaan of zijn inkomen voldoende is om op een menswaardig manier te leven.

Dit zijn vaste kosten zijn:

- Huur: 450 EUR
- Water: 50 EUR
- Elektriciteit en gas: 103 EUR
- Internet: 62,99 EUR
- Basic fit abonnement: 25 EUR

Dit resulteert in een totale maandelijkse kost van 690,99 EUR. Hij verkrijgt dan ook een inkomen dat meer dan voldoende is om op een menswaardige manier te leven. De bestreden beslissing geeft zelf aan dat de verzoeker een vast contract voor onbepaalde duur heeft en maandelijks een salaris ontvangt tussen 2.300 EUR en 2.800 EUR. Opvallend tegenstrijdig stelt de beslissing echter dat de verzoeker niet aantoont dat hij een inkomen heeft waarmee hij een menswaardig leven kan leiden. Voor de verzoeker is het onduidelijk waarom iemand met een salaris van 2.800 per maand niet in staat zou zijn om op een menswaardige manier te leven.

Verwerende partij heeft kan dan ook niet volhouden dat ze geen inzicht hebben op zijn vaste kosten en dat zijn inkomen niet voldoende zou zijn om op een menswaardig manier te leven.

Ook dit is een ernstige tegenstrijdigheid.

Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker niet zo lang in België verblijft en kan dus zonder Problemen terugkeren naar zijn land van herkomst. Een paar alinea's verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker eigenlijk in België is sinds 2010 en dat het moeilijk zal zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst. Ook dit is een tegenstrijdigheid.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, omdat administratieve beslissingen enkel afdoende gemotiveerd zijn indien de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Ook is het onduidelijk op grond van welke artikel het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd wordt. De bestreden beslissing verwijst eerst naar artikel 47/4 Vw., om vervolgens toepassing te maken van artikel 42quater Vw. Ook wat dit betreft is de bestreden beslissing tegenstrijdig en onduidelijk.

Per brief van 07.06.2023 werd aan verzoeker het volgende gevraagd: Verder vragen wij u om documenten over te maken waaruit het duurzaam karakter van uw relatie met de referentiepersoon blijkt en dit voor de période vanaf 01.01.2020 tot op vandaag. Dus aan verzoeker werd gevraagd om aan te tonen dat hij tussen 01.01.2020 en 07.06.2023 een relatie had met referentie persoon. Terwijl de bestreden beslissing verwijst naar artikel 47/4 Vw. Ook dit is tegenstrijdig.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met de feiten van het dossier. De beslissing is tegenstrijdig en onvoldoende gemotiveerd. Verwerende partij handelt met de bestreden beslissing kennelijk onzorgvuldig, onredelijk, disproportioneel en schendt het vertrouwen dat verzoekster vermag te hebben in de wijze waarop het bestuur tot haar beslissing komt. Verwerende partij schendt de op haar rustende motiveringsplicht alsook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De verwerende partij suggereert dat de verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren om van daaruit een gemengde werkvergunning aan te vragen, hetgeen echter in strijd lijkt te zijn met de bepalingen van het decreet betreffende de tewerkstelling van vreemdelingen. Bovendien is het relevant op te merken dat zijn huidige functie niet als een knelpuntberoep wordt beschouwd, en het lijkt erop dat DVZ niet op de hoogte is van de specifieke toepasselijke wetgeving.

De bestreden beslissing is onredelijk, vooral omdat de verwerende partij beschikt over discretionaire bevoegdheid en verplicht is om op een redelijke en afdoende manier te motiveren.

10.- Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat elk overheidsgedrag en -optreden dient getoetst te worden aan het criterium van een normaal en voorzichtig handelende overheid. Bij de beoordeling van het (on)zorgvuldige overheidsgedrag dient ten volle rekening gehouden te worden met de feitelijke omstandigheden waarin de overheid zich, op dat ogenblik, bevindt, daarin begrepen de eventuele beoordelings- en/of beleidsvrijheid die door de wetgever aan de administratieve overheid is gelaten. (K. LEUS, "Het zorgvuldigheidsbeginsel" IN I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, (101) 106.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dan ook dat het bevoegde bestuursorgaan bij de feitenvinding slechts na een zorgvuldig onderzoek én met kennis van alle relevante gegevens een beslissing neemt. Om aan de op hem rustende (formele) motiveringsplicht te voldoen, moet het bevoegde bestuursorgaan duidelijke motieven vermelden die zijn beslissing verantwoorden. Alleen met de in de beslissing formeel verwoorde motieven kan er rekening worden gehouden.

Overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel, is verwerende partij ertoe gehouden op het moment van de beslissing rekening te houden met alle concrete gegevens uit het dossier. Dit beginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Derhalve houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Aldus mag de overheid bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van diegenen die bij de taakuitoefening kunnen betrokken zijn mag schaden. (SUETENS, L.P., "Algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het Belgisch administratief recht", TBP 1970, 382.)

In casu is het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden daar de beslissing geen rekening houdt met alle essentiële elementen van de zaak.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met de feiten van het dossier.

Minstens kan deze beoordeling geenszins als zorgvuldig, noch redelijk noch afdoende beschouwd worden om het bezwaar van verzoeker te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij bij de feitenvinding een zorgvuldig onderzoek heeft uitgevoerd én met kennis van alle relevante gegevens een beslissing heeft genomen.

Zodoende schendt de verwerende partij ook het zorgvuldigheidsbeginsel hetwelk stelt dat een overheidsbesluit slechts kan worden genomen mits de zorgvuldige voorbereiding, met name het zorgvuldig verzamelen van gegevens. De zorgvuldigheid verplicht de overheid verder onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

In casu is hiervan geen sprake.

11.- Zo houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de overheid haar beleidsvrijheid op een juiste wijze dient toe te passen, met respect voor een evenredige verhouding tussen norm en het door deze norm nagestreefde doel.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk en disproportioneel met het nagestreefde doel.

In zijn arrest van 17 maart 1987 geeft de Raad van State een definitie van het vertrouwensbeginsel, zijnde als 47:

"... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan."

Mede hieraan verbindt de Raad van State drie voorwaarden: het bestaan van een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van deze vergissing verlenen van een voordeel aan een burger en de afwezigheid van gewichtige redenen om dat voordeel terug te vorderen. (R.v.St. 17 maart 1987, nr. 27.685, VERMEULEN, Arr. R.v.St. 1987, 75)

Verwerende partij is dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing gekomen. Tevens heeft verwerende partij geen nauwkeurig onderzoek gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker. Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Tweede onderdeel

12.- Verzoeker verkreeg zijn verblijfskaart op basis van artikel 47/1 1° Verblijfswet, hetgeen stelt:

" 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;"

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen duurzame relatie met de referentiepersoon aantoonde.

De bewijsvoering van de feitelijke relatie, in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, kan worden gevonden in voormeld artikel 47/3, §1 Vw. De betrokkene moet dan aantonen dat er sprake is van een duurzaam karakter van de feitelijke relatie:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

Er is een vrije bewijsvoering. Aldus mag verzoeker aan de hand van elk passend middel en dus elk welk danig document aantonen.

In casu heeft verzoeker voldoende bewijs geleverd om de relatie aan te tonen. Hij heeft de relatie aangetoond aan de hand van foto's, WhatsApp-berichten, attest van gezinssamenstelling, enzovoort, voorgelegd. (zie supra)

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt de intimiteit van de relatie afdoende. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze stukken. De bestreden beslissing geeft de indruk dat de bewijsstukken die verzoeker heeft voorgelegd geen overtuigingskracht hebben omdat de referentiepersoon iets anders heeft verklaard.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 47/3, §1 Vw.

Derde onderdeel

13.- Artikel 47/4 bepaalt:

"Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grand daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verwerende partij kan een einde maken aan het verblijf, maar mag niet systematisch een onderzoek naar de oorspronkelijke verblijfsvoorwaarden doen. Enkel bij redelijke twijfel is dit een optie. Artikel 47/4 stelt immers dat de minister of zijn gemachtigde "zo nodig" kan een einde stellen.

Verzoeker heeft bewijs van de relatie overgelegd, waaronder foto's, chatberichten, een attest gezinssamenstelling, en als aanvullend bewijs een betalingsbewijs van de aflossing van schulden van de referentiepersoon. Deze staving stukken dienen als bewijs van de bestaande relatie.

Verwerende partij heeft al deze stukken naast zich neergelegd en gesteld dat de losse beweringen van referentiepersoon voldoende zijn om verblijfsrecht van verzoeker in te trekken. Zeker nu, referentiepersoon tegen verzoeker heeft gezegd dat zij uit woede en relatiespanningen die verklaringen heeft afgelegd.

Thans voegt hij screenshots van recente gesprekken met de referentiepersoon toe, evenals een screenshot van de profielfoto die de referentiepersoon gebruikte toen hij de eerder ingediende screenshots maakte, ook legt hij foto's met het kind om gezamenlijke woonst aan te tonen.

14.- Tevens is verwerende partij ertoe gehouden om bij intrekkingbeslissing rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat betreft de duur van het verblijf in het Rijk, dient DVZ te alien tijde zijn beslissing te rechtvaardigen, zoals bepaald in de uitspraak van Uw Raad van 29 februari 2012.

Betrokkene wenst erop te wijzen dat hij hier een belangrijk sociaal-, economisch- en familiaal leven heeft opgebouwd.

Verzoeker heeft onafgebroken in het Rijk verblijft sinds het jaar 2010, wat inmiddels meer dan 13 jaar beslaat. In zijn land van herkomst heeft hij geen vrienden, en geen sociaal vangnet, geen ouders of familie. Zodoende heeft hij dan ook geen familiale en sociale netwerk in zijn land van herkomst. Daarentegen beschikt hij in België over een sociaal netwerk. Hij beroept zich dan ook op het feit dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en dat hij daar niet meer kan terugvallen op een sociaal netwerk of opvang.

Hij is naar België gekomen toen hij in de vroege twintig was, en een persoon ondergaat aanzienlijke veranderingen pas na die leeftijd. Verzoeker is sinds 2010 in België en heeft hier zijn volwassenheid bereikt. Inmiddels is hij volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving, levensstijl en gewoonten. Het administratieve dossier bevat bewijzen van zijn inburgering en integratie. Bovendien kan worden vermeld dat hij een blanco strafblad heeft. Het is onredelijk om van hem te verwachten dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst. Verzoeker heeft dan ook geen banden meer met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing heeft hiermee dan niet redelijkerwijs rekening gehouden.

Verzoeker werkt voltijds en ontvangt maandelijks een aantrekkelijk salaris, evenals maaltijdcheques. Bijgevolg heeft hij dan ook een vast inkomen. Ook het bewijs hiervan heeft hij reeds toegevoegd in zijn administratief dossier. Zijn vaste kosten zijn niet zo hoog. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de bewijzen die hij heeft voorgelegd en stelt dat niet duidelijk is of hij een inkomen heeft dat voldoende is om in menswaardige omstandigheden te leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Om te concluderen heeft verzoeker voldoende bewezen dat hij:

Beschikt over voldoende bestaansmiddelen daar hij een vast contract van onbepaalde duur heeft,

Is geïntegreerd in de samenleving, verblijft hier al meer dan 13 jaar en heeft geen banden meer met zijn land van herkomst, Beschikt over een ziekteverzekering, en vormt geen gevaar voor de openbare orde of veiligheid.

Met al deze aspecten heeft verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg is de bestreden beslissing in strijd met artikel 47/4 Vw.

15.- Verwerende partij haalt in haar nota met opmerkingen aan dat er rekening werd gehouden met deze elementen.

De bestreden beslissing heeft echter geen rekening gehouden met elementen zoals de werkstelling van verzoeker en het feit dat hij al zeer lang in België woont.

De bestreden beslissing haalt aan dat het feit dat verzoeker zijn werkcontract en zijn loonfiches heeft ingediend niet voldoende is om te stellen of hij al dan niet voldoende inkomsten heeft om een menswaardig leven te leiden. Dit terwijl het huurcontract van verzoeker in het administratief dossier zat en verweerster dus wist wat zijn vaste kosten zijn en wat zijn inkomsten zijn.

Vierde onderdeel

16.- In de omstandigheid dat Uw alsnog oordeelt dat de relatie beëindigd zou zijn dan nog moet op het volgende gewezen worden.

De bestreden beslissing is in strijd met artikel 42quater Vw.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet voorziet verder als volgt:

"1 Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Aldus zijn de bepalingen van hoofdstuk I van toepassing ook op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw.

Ook artikel 58 Vreemdelingenbesluit bevestigt dat de bepalingen van hoofdstuk I van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. :

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag"

Zowel artikel 47/2 Vw., als artikel 58 Vreemdelingenbesluit stellen dat de bepalingen van hoofdstuk I ook van toepassing zijn op gevallen van hoofdstuk II. Onder het eerste hoofdstuk van deze titel is artikel 42quater opgenomen.

De betwiste beslissing verwijst in eerste eerste naar artikel 47/4 Vw. en past vervolgens artikel 42quater Vw toe. Hierdoor heeft de verwerende partij zelf toepassing gemaakt van artikel 42quater Vw.

In het geval van verzoekende partij spelen dan ook de beëindigingsgronden, zoals voorzien in artikel 42quater Vw daar verwerende partij zelf toepassing heeft gemaakt van dit artikel.

Artikel 42quater, §4 Vw luidt als volgt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;"

Al zou Uw Raad van oordeel zijn dat de relatie beëindigd zou zijn op het moment van het nemen van de beslissing dan nog is de beslissing onwettig daar het genomen is in strijd met artikel 42quater Vw. In casu voldoet verzoeker aan de voorwaarden van de uitzonderingsgrond. Hij leefde immers samen met de referentiepersoon sinds zijn aanvraag gezinshereniging dd.31.09.2019.

In casu betreft het een verblijfsrecht verkregen in functie van een Nederlandse feitelijke partner als referentiepersoon. Verzoeker en de referentiepersoon zijn sinds 2014 officieel partners. Verzoeker verkreeg zijn verblijfsrecht na een grondig onderzoek van DVZ. Tijdens het verloop van die procedure hebben zij verschillende documenten en bewijsstukken ingediend ter ondersteuning van de duurzaamheid van hun relatie. Hierbij hebben zij aangetoond dat verzoeker zeer goed is geïntegreerd in de familie- en vriendenkring van mevrouw N. (...). Ook de bestreden beslissing erkent dat verzoeker zijn verblijfsrecht heeft gekregen op grond van een deugdelijk bewezen duurzame relatie met de referentiepersoon.

Verzoeker heeft zijn F-kaart gekregen op 13.08.2020. De bestreden beslissing is genomen op 16.10.2023, meer dan drie jaar later. Op het moment dat verzoeker de brief van DVZ ontving, waren ze al meer dan 3 jaar samen en was zij nog steeds op zijn adres ingeschreven. Dit heeft verzoeker bewezen aan de hand van een

attest van woonst, ook uit het rijksregister van verzoeker, de referentiepersoon en het kind blijkt dat ze ingeschreven waren op hetzelfde adres.

Verzoeker heeft voldoende stukken neergelegd om dit te bewijzen, door loonfiches en arbeidsovereenkomst voltijds en onbepaalde duur. (Stuk 4)

Met al deze bewijsstukken wordt geen rekening gehouden en het verblijfsrecht van verzoeker wordt ingetrokken. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 42quater § 4 1° Verblijfswet, door de duur van de gezamenlijke vestiging niet (correct) in overweging te nemen.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Uit niets blijkt dat de voorwaarden van artikel 42quater Vw. werden onderzocht en evenmin geschiedde er een onderzoek in het kader van artikel 44 Vw..

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending van artikel 42quater Vw in.

De schending van de aangehaalde wetsbepalingen, de motiveringsplicht en beginselen van behoorlijk bestuur staan vast.

Het middel is in zijn geheel gegrond."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt op het eerste middel zoals uiteengezet in het initieel verzoekschrift:

"In zijn middelen beroept verzoekende partij zich op een schending van :

- Artikelen 39/79, 42quater, 47/2, 47/4, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet,
- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991,
- redelijkheids-, zorgvuldigheids-, proportionaliteits-, vertrouwens- & rechtszekerheidsbeginsel,
- artikel 8 EVRM.

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in toepassing van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet heeft besloten dat een einde moet worden gemaakt aan het verblijf van de verzoekende partij, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

In casu heeft verzoeker een verblijfsrecht verkregen op basis van een deugdelijk bewezen duurzame relatie met de Nederlandse N. R. ((...)), met wie hij zich vestigde.

Verweerder stelt evenwel vast dat de situatie intussen totaal is gewijzigd.

Op 10/3/2023 ontving de gemachtigde een melding van het Parket van Antwerpen waaruit blijkt dat de referentiepersoon de wens had geuit om haar kind te laten erkennen door een andere man dan verzoeker.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen heeft het Parket van Antwerpen ingeschakeld om na te gaan of er al dan niet sprake is van een frauduleuze erkenning.

De referentiepersoon is op 1 maart 2023 gehoord door het Parket van Antwerpen. De referentiepersoon verklaarde tijdens haar interview (op pagina 3) het volgende:

“Wanneer was uw laatste relatie? Begin 2020 Is het geëindigd of begonnen? Geëindigd Woont u nu alleen? Nee, ik woon niet alleen. Ik ben wel op zoek naar een appartement. Wie woont er bij u? Ex-partner, de vader van de baby weet er niets van Uw ex partner dan nog? Ja

Heeft u nog een relatie met uw ex? Nee totaal niet. (...)

U bent al 3 jaar uit elkaar en woont nog samen? Maar ben op zoek naar appartement. (...)

Waarom verhuist uw ex niet? Het adres staat op beide namen, hij wil niet. Hij wil omwille zijn verblijfsvergunning? Geen idee, van mij mag hij vertrekken.”

Er bestaat dus geen twijfel dat verzoeker en de referentiepersoon geen duurzame relatie meer hebben sinds 2020. Op 26.08.2023 is de referentiepersoon op een afzonderlijk adres ingeschreven.

Voorts wijst verweerder op het bepaalde in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet dat hij, om rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf, rekening dient te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin er nog bindingen zijn met het land van oorsprong.

Het is niet betwist dat verzoeker een verblijfsrecht verkreeg gelet op zijn hoedanigheid van ‘ander familielid’ zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet voorziet:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

De toepasselijke bepalingen van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

(...)

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In de parlementaire voorbereiding met betrekking tot voormeld artikel 47/4 kan worden gelezen als volgt:

“De “andere” familieleden van de burger van de Unie kunnen een verblijf verkrijgen volgens dezelfde voorwaarden als de familieleden van een burger van de Unie. Artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 schrijft immers voor: [...] Gelet evenwel op dit begrip van “andere familieleden, zijn de redenen voor de intrekking van het verblijf die zijn vastgesteld voor de familieleden niet voldoende en dienen er redenen te worden bepaald die specifiek voor hen gelden. Voortaan kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van feitelijke partners wanneer de deugdelijk bewezen duurzame relatie tussen hen niet meer bestaat. Dat is ook het geval ten aanzien van een familielid dat wegens ernstige gezondheidsproblemen de persoonlijke verzorging van een burger van de Unie strikt behoeft, wanneer het “ander” familielid geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging van de burger van de Unie strikt behoeft.”

(Wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2015-2016, nr. 1696/1, p. 31-32).

Aldus kan, in de situatie van verzoeker, het bestuur binnen de vijf jaar na de toekenning van het verblijfsrecht hieraan een einde stellen wanneer er geen duurzame relatie meer is met de burger van de Unie die werd vergezeld of vervoegd. Verzoeker betwist op zich niet dat zijn relatie met de referentiepersoon, in functie van wie hij zijn verblijfsrecht verkreeg, is beëindigd, en evenmin dat de bestreden beslissing is genomen binnen de vijf jaar na de toekenning van het verblijfsrecht. In het voorliggende geval was bijgevolg voldaan aan de wettelijke voorwaarden om te kunnen overgaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht als “ander familielid” van een burger van de Unie.

Verzoeker leest in de bestreden beslissing volledig ten onrechte als zou deze zijn genomen in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, bepaling die handelt over de beëindiging van het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verkreeg evenwel het verblijfsrecht als 'ander familielid' zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet gelden – voor de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 – weliswaar de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis van deze wet bedoelde familieleden van een burger van de Unie, maar dit onverminderd de bepalingen van het hoofdstuk over de 'andere familielieden'. Specifiek wat de 'andere familieleden' in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet betreft, voorzagt de wetgever in artikel 47/4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een afzonderlijke grond tot beëindiging van het verblijfsrecht, met name in het geval er geen sprake meer is van een duurzame relatie. Het is deze wetsbepaling in toepassing waarvan verzoekers verblijfsrecht werd beëindigd. De wetgever heeft in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet geen uitzonderingssituaties voorzien waarin de beëindiging van het verblijf niet mogelijk is indien wordt vastgesteld dat er geen sprake meer is van een duurzame relatie of waarin het 'ander familielid' van de Unieburger, onder bepaalde voorwaarden, het verblijfsrecht kan behouden. Wel dient het bestuur rekening te houden met de in dit artikel genoemde elementen, wat in de bestreden beslissing het geval is.

Uit op wat voorafgaat, volgt dat verzoeker zich niet kan beroepen op de uitzonderingsgrond in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in uitzonderingssituaties waarin een beëindiging van het verblijfsrecht op grond van § 1, eerste lid, 4° van dit wetsartikel niet mogelijk is, maar in de bestreden beslissing wordt geen toepassing gemaakt van deze beëindigingsgrond.

2. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verder verwijst naar zijn sociale, culturele en economische integratie, dient er te worden nagegaan of verweerder voldoende rekening heeft gehouden met wat wordt bepaald in artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet impliceert dat verweerder rekening moet houden met volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er worden echter geen precieze criteria aangeduid aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, verweerder op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. Verweerder beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog wordt behouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een uitgebreide beoordeling heeft gemaakt aangaande de bedoelde elementen toegespitst op de situatie van verzoeker. Hij wijst er hierbij ook op dat hij, voor het nemen van de bestreden beslissing, verzoeker heeft uitgenodigd eventuele nuttige stukken en gegevens inzake de elementen van artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet voor te leggen.

Verzoeker heeft de volgende stukken neergelegd:

- Blanco strafregister,
- Loonfiche HIGH 5 RECYCLING GROUP januari tot maart en mei 2023 + arbeidsovereenkomst voltijds, onbepaalde duur vanaf 01.03.2021,
- Attest deelname cursus maatschappelijke integratie,
- Permanente evaluatie taallessen,
- Attest van inburgering,
- Attest Nederlandse taallessen,
- Chatgesprekken, onvertaald, deelnemers niet identificeerbaar (tussen "Love" en een verder onbekende persoon),
- Attest van gezinssamenstelling dd. 27.06.2023,
- Mail advocaat,
- Uittreksel Rijksregister van N., L.,
- Brief advocaat.

Verwerende partij heeft met al deze stukken rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn chatberichten met een persoon dat opgeslagen is in zijn telefoon als 'love', zoals reeds in de bestreden beslissing is gemotiveerd kan niet worden nagegaan dat het effectief over de referentiepersoon gaat, ongeacht dat de profielfoto door de verzoekende partij wordt uitvergroot. De chatberichten zijn vermoedelijk in 'Swahili' of een andere Afrikaanse taal/dialect, verzoeker voegt geen enkel vertaling bij de chatberichten, zelfs geen vrije vertaling. Verwerende partij kan geen rekening houden met die chatberichten.

Daarnaast verwijst verzoekende partij naar het loutere feit dat hij en de referentiepersoon hebben samengewoond tot 26/8/2023 en dat dit niet wordt ontkend door de verwerende partij. Het samenwonen op

zich brengt geen verblijfsrechtelijke gevolgen met zich mee, de referentiepersoon heeft tijdens zijn interview op 1/3/2023 verklaard dat zij wel samenwoont met de verzoekende partij maar dat ze geen relatie hebben sinds begin 2020. De verwerende partij vermoedt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon om financiële redenen samenwoonden om de kosten te delen.

Ik citeer uit het interview van de referentiepersoon dd. 1/3/2023:

“Wanneer was uw laatste relatie? Begin 2020

Is het geëindigd of begonnen? Geëindigd

Woont u nu alleen? Nee, ik woon niet alleen. Ik ben wel op zoek naar een appartement.

Wie woont er bij u? Ex-partner, de vader van de baby weet er niets van

Uw ex partner dan nog? Ja

Heeft u nog een relatie met uw ex? Nee totaal niet.

(...)

U bent al 3 jaar uit elkaar en woont nog samen? Maar ben op zoek naar appartement.

(...)

Waarom verhuist uw ex niet? Het adres staat op beide namen, hij wil niet.

Hij wil omwille zijn verblijfsvergunning? Geen idee, van mij mag hij vertrekken.”

Er kan dus geen twijfel bestaan dat verzoeker en de referentiepersoon geen duurzame relatie hebben.

Bovendien heeft de referentiepersoon de wens geuit om haar kindje (N. L., °31/8/2022) te laten erkennen door een andere man dan verzoekende partij. Het Parket gaf hierbij een negatief advies aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen waardoor de erkenning niet geacteerd kon worden.

Het kindje van de referentiepersoon, N. L., is geboren wanneer verzoeker en de referentiepersoon samenwoonden, dat er geen postnatale erkenning is door verzoekende partij bewijst op zich al dat verzoekende partij de vader niet is en dat er geen duurzame relatie is tussen partijen, hetgeen blijkt uit de verklaringen van de referentiepersoon bij het Parket dd. 1/3/2023. De referentiepersoon antwoordde tijdens haar interview bij het Parket als volgt: “Hoe weet u zeker dat meneer de vader is van het kind? Dat is de enige man waarmee ik slaap. Als er twijfel is, doe ik DNA. Het kind lijkt op meneer.”³

Verzoeker kan zich dan ook niet beroepen op artikel 8 EVRM, gezien deze betrekking heeft op een kerngezin. Verzoeker heeft geen duurzame relatie in België noch minderjarige kinderen.

Ter staving van zijn sociale, culturele en economische integratie in België wijst verzoeker in zijn verzoekschrift op de volgende elementen: zijn tewerkstelling, een gevolgde inburgeringscursus, zijn aansluiting bij de mutualiteit, zijn blanco strafblad, zijn duurzame relatie, dat hij geen band meer heeft het land van herkomst en zijn grote vriendenkring. Om al deze redenen acht hij de bestreden beslissing kennelijk onredelijk.

Verweerder hield rekening met verzoekers tewerkstelling, maar hij oordeelde dat hieruit geen integratie blijkt die van aard is er zich tegen te kunnen verzetten dat het verblijfsrecht wordt beëindigd. Hij wees er ook op dat bij gebrek aan contra-indicaties dient te worden geoordeeld dat verzoekers leeftijd en gezondheidstoestand toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Verweerder gaf aan dat verzoeker op economisch actieve leeftijd is en hij zijn opgedane werkervaring en de wil om te werken kan aanwenden om in het land van herkomst aan de slag te gaan. Inzake de sociale en culturele integratie stelde verweerder verder vast dat uit het administratief dossier van verzoeker geen elementen blijken die erop wijzen dat hij in die mate is geïntegreerd in België dat dit een hinderpaal zou kunnen vormen voor een beëindiging van het verblijfsrecht. Hierbij hield verweerder rekening met verzoekers aansluiting bij een mutualiteit. Hij wees erop dat eenieder die in België is ingeschreven verplicht is om zich aan te sluiten bij een ziekenfonds. Op basis van het geheel van de stukken achtte verweerder het redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België niet kan opwegen tegen de banden met het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel vormt voor het beëindigen van het verblijf.

Dat verzoeker sinds 2010 in België is en meerdere asielaanvragen heeft ingediend die telkens negatief zijn afgesloten, wist dat zijn situatie precair was. Hij heeft pas in 2019 een verblijfsvergunning verkregen op basis van de gezinsherenigingsprocedure met zijn feitelijke partner.

De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder op grond van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet beschikt. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Zoals werd vastgesteld, blijkt verder niet dat verzoeker in zijn situatie dienstig de schending kan inroepen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

3. Verzoeker roept de schending in van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), en de drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het

familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan artikel 8 van het EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het gezinsleven waarvan sprake in deze bepaling hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Verzoeker heeft geen minderjarige kinderen in België en heeft geen gezondheidsproblemen.

Effectief beleefde nauwe persoonlijke banden, anders dan de gewone affectieve banden, zijn niet aangetoond. Verzoeker toont geenszins de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noch van artikel 8 EVRM.

Het beroep is ongegrond.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel onder meer dat de bestreden beslissing stelt dat zij niet zo lang in België verblijft en dus zonder problemen kan terugkeren naar haar land van herkomst. Een paar alinea's verder stelt de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij dat zij eigenlijk in België is sinds 2010 en dat het moeilijk zal zijn om terug te keren naar haar land van herkomst. Dit is volgens de verzoekende partij een tegenstrijdigheid. De verzoekende partij stelt dat zij onafgebroken in het Rijk verblijft sinds het jaar 2010, wat inmiddels meer dan 13 jaar beslaat. In haar land van herkomst heeft zij naar eigen zeggen geen vrienden, geen sociaal vangnet, geen ouders of familie. Zodoende heeft zij dan ook geen familiaal en sociaal netwerk in haar land van herkomst. Daarentegen beschikt zij in België wel over een sociaal netwerk. De verzoekende partij beroept zich dan ook op het feit dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst en dat zij daar niet meer kan terugvallen op een sociaal netwerk of opvang. Zij stelt dat zij naar België is gekomen toen zij in de vroege twintig was, en een persoon ondergaat volgens haar aanzienlijke veranderingen pas na die leeftijd. Zij is sinds 2010 in België en heeft hier haar volwassenheid bereikt. Het is volgens de verzoekende partij onredelijk om van haar te verwachten dat zij terugkeert naar haar land van herkomst. Zij heeft immers geen banden meer met haar land van herkomst. De bestreden beslissing heeft hiermee volgens de verzoekende partij niet op een redelijke wijze rekening gehouden. De bestreden beslissing houdt dan volgens haar ook geen rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, zoals nochtans opgelegd door de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij op om bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf rekening te houden met onder meer de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op dit punt een motivering opgenomen, namelijk:

“Om overeenkomstig art. 47/4, laatste lid van de wet van 15.12.1980 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon, dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. (...)

Betrokkene verblijft sedert 31.10.2019 legaal in het rijk, nu dus ongeveer vier jaar. Dat is, zeker gezien zijn leeftijd (bijna 35 jaar), nog een relatief korte periode. Voor zover betrokkene zou stellen reeds daarvoor in België te hebben verbleven, dient te worden opgemerkt dat hij voor 31.10.2019 nooit een verblijfsrecht heeft bekomen.

Betrokkene diende op 23.12.2010 voor de eerste maal een verzoek tot internationale bescherming in, doch dit verzoek werd geweigerd. Daarna volgden nog meerdere aanvragen voor internationale bescherming en een regularisatieaanvraag doch geen van deze aanvragen kenden een gunstig gevolg. Betrokkene kan geen rechten putten uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsprocedures die geen positief gevolg hebben gekend. Er werd hem ook meerdere keren het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten, nl. op 27.10.2011 (betekend diezelfde dag), op 29.11.2011 (betekend 02.12.2011), op 14.03.2012 (Niet-in-overwegingname met BGV), op 04.04.2012 (Niet-in-overwegingname met BGV), op 08.10.2012 (Niet-in-overwegingname met BGV), op 23.09.2013 (betekend per aangetekend schrijven op 24.09.2013). Betrokkene heeft deze bevelen systematisch genegeerd. Dat betrokkene stelt dat hij door zijn lang – doch grotendeels illegaal - verblijf in België nog maar weinig binding heeft met zijn herkomstland en het centrum van zijn sociaal leven zich in België bevindt, is in grote mate te wijten aan zijn eigen gedrag en aan zijn onwil om zich te schikken naar de bevelen van de administratie.

Betrokkene heeft zijn illegaal verblijf bestendigd door procedure na procedure in te dienen, vaak zonder nieuwe elementen aan te reiken ten opzichte van zijn eerdere aanvragen. Tot slot moet vastgesteld worden dat zijn periode van legaal verblijf (ongeveer 4 jaar) minder dan een derde bedraagt van zijn totale verblijfsduur (iets minder dan 13 jaar). Om deze redenen kunnen het lange, grotendeels illegaal, verblijf van betrokkene en zijn gebrek aan banden met zijn herkomstland niet weerhouden worden als argument om zijn verblijfsrecht te behouden

Er kan niet ontkend worden dat het niet makkelijk zal zijn om weer in zijn herkomstland te aarden, maar betrokkene kwam bijna 13 jaar geleden naar België en wist de 9 jaar die daarop volgden ook in bijzonder precaire omstandigheden te (over)leven. Nergens in het dossier blijkt dat hij zich niet opnieuw aan het reilen en zeilen in zijn herkomstland zou kunnen aanpassen. Hij heeft er per slot van rekening langer verbleven dan in België, liep er, zo blijkt uit zijn verklaringen tijdens zijn asielprocedure, school en was er voor zijn vertrek mecanicien.”

Het is niet betwist dat de verzoekende partij zich al sinds 2010 in het Rijk bevindt, en dat haar totale verblijfsduur op het moment van de bestreden beslissing iets minder dan 13 jaar was. De verwerende partij maakt in de bestreden beslissing een onderscheid tussen de periode dat de verzoekende partij illegaal in het Rijk heeft verbleven, en de periode waarin zij legaal verblijf had. Een dergelijk onderscheid wordt echter niet voorzien in artikel 47/4, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling spreekt louter over de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk. De verwerende partij motiveert nochtans, in strijd met artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, dat *“Tot slot moet vastgesteld worden dat zijn periode van legaal verblijf (ongeveer 4 jaar) minder dan een derde bedraagt van zijn totale verblijfsduur (iets minder dan 13 jaar). Om deze redenen kunnen het lange, grotendeels illegaal, verblijf van betrokkene en zijn gebrek aan banden met zijn herkomstland niet weerhouden worden als argument om zijn verblijfsrecht te behouden”*. De verzoekende partij maakt aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geen rekening heeft gehouden met het verblijf van ongeveer 13 jaar van de verzoekende partij in het Rijk en enkel de vier jaar in legaal verblijf in overweging heeft genomen.

De Raad merkt eveneens op dat de verwerende partij dezelfde redenering gebruikt voor het gebrek aan banden van de verzoekende partij met haar herkomstland. Artikel 47/4 legt de verwerende partij ook op bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met *“de mate waarin hij bindingen heeft met zijn*

land van oorsprong". Welnu, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij toegeeft dat er sprake is van een *"gebrek aan banden met zijn herkomstland"*, en dat *"Er niet (kan) ontkend worden dat het niet makkelijk zal zijn om weer in zijn herkomstland te aarden"*. De afwezigheid of zo goed als afwezigheid van banden met het herkomstland wordt door de verwerende partij dus in de bestreden beslissing toegegeven. De verwerende partij motiveert weliswaar op dat punt verder als volgt: *"maar betrokkene kwam bijna 13 jaar geleden naar België en wist de 9 jaar die daarop volgden ook in bijzonder precaire omstandigheden te (over)leven. Nergens in het dossier blijkt dat hij zich niet opnieuw aan het reilen en zeilen in zijn herkomstland zou kunnen aanpassen"*. De Raad stelt vast dat ook op het punt van de afwezigheid van banden met het herkomstland in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet geen extra voorwaarden kunnen worden gelezen.

De verwerende partij lijkt in de bestreden beslissing voor te houden dat de verzoekende partij in het verleden al bewezen heeft dat zij in bijzonder precaire omstandigheden kan overleven, en dat de afwezigheid van banden met het land van herkomst om die reden in casu geen probleem vormen. De Raad acht deze motivering kennelijk onredelijk en deze vindt ook geen steun in artikel 47/4, laatste alinea van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

De repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hier geen afbreuk aan.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU